

Stichting Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief december 2011

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: inti@intihuahuacuna.org
www.intihuahuacuna.org

Geachte lezer, beste vrienden van Inti Huahuacuna,

Wat vliegt de tijd! Dit jaar heb ik alweer voor het 11^e jaar als vrijwilligster met de niños, Dolores en het team gewerkt. De spontane omhelzingen en de vrolijke lach van onze niños geven me altijd het gevoel weer thuis te komen.

Ook dit jaar was weer een bewogen jaar, met prachtige hoogtepunten. Tijdens mijn werkverblijf sloten onze studenten Richard en Phersi een HBO-opleiding af. Toen ik voor het eerste jaar naar Peru vertrok vroeg iemand mij wat ik dacht daar te gaan bereiken. Ik heb toen geantwoord, dat ik al heel blij zou zijn als een van deze niños zich na 10 jaren zou herinneren, dat ooit een Nederlandse 'grijze duif' zijn snottebelleke heeft afgeveegd.

Nooit had ik toen durven dromen dat we, mede dankzij jullie warme steun, op zo'n prachtige wijze deze kinderen echt een betere toekomst zouden kunnen bieden. Dit is een gouden kroon op ons werk en dat heeft me diep raakt. Hiervoor dank ik jullie allemaal uit de grond van mijn hart.

*Veel leesplezier en intens bedankt voor jullie steun,
Marianne Schepers*

Enthousiaste klantjes van Inti Huahuacuna.

Een Peruaanse kerstgroet.

Ook dit jaar hebben de kinderen van Inti Huahuacuna, tezamen met het team en de vrijwilligster Marije en Jantina, een kerstkaart voor alle donateurs gemaakt.

Kerst is een speciale tijd in het jaar, een feest waarop mensen samenkomen, en warmte, gezelligheid en saamhorigheid delen. Dat is ook voelbaar bij Inti Huahuacuna, als de kinderen en het team met vereende krachten de kerstkaarten aan het maken zijn. Dit is wat zij voor de donateurs kunnen doen, waarmee zij hun dank kunnen uiten. Maar het scheidt ook een onderlinge band, dit zijn de momenten waarop goede gesprekken ontstaan en waarop men lief en leed met elkaar kan delen. We hopen dat jullie dit alles voelen bij het zien van de kerstkaart van Inti Huahuacuna.

Wij wensen jullie allemaal een warm Kerstfeest.

Zaterdag, 24 september 2011

Ook een reis van duizend kilometer begint met één stap.

Ondanks dat het al 11 jaren geleden is, dat ik de eerste stap zette van de vele duizenden kilometers die ik inmiddels naar Peru heb afgelegd, bekruipt mij ieder jaar opnieuw de onzekerheid, de twijfel, of het me ook dit jaar weer zal lukken. Velen van jullie hebben deze eerste stap samen met mij gezet en door middel van jullie steun zijn jullie als donateurs al deze duizenden kilometers met mij meegereisd.

Marianne is klaar voor haar grote reis.

Ieder jaar is mijn lange reis naar Peru een mooi moment om een balans op te maken van datgene wat we inmiddels hebben bereikt in ons project en wat ik stiekem nog hoop te bereiken. Mooie uren van bezinning, waarin ik me nogmaals realiseer dat het project, en alles wat we aan onze niños bieden, al goed is zoals het is, en dat alles wat we nog meer kunnen bereiken mooi is meegenomen.

Eigenlijk voel ik me al meteen helemaal thuis in dit vliegtuig, want ik ben omringd door Peruanen. Na een gesprek met mijn buurvrouw, pak ik het boek uit dat ik van een vriendin heb meegereggen om onderweg te lezen. Het is prachtig om te zien dat de eerste woorden op het boek zijn: "Elk moment is een nieuw begin". Toepasselijker had het niet gekund, want zo ervaar ik ieder jaar mijn reis naar Peru, als een nieuw begin. Een nieuw begin is altijd spannend, je weet nog niet wat je te wachten staat, alles is nog open en dat maakt van iedere reis naar onze niños weer een bijzondere tocht.

Vanaf maandag hoop ik er weer helemaal voor te gaan. Mijn werkmap ligt klaar, maar die laten we nog even dicht. Jullie zijn in mijn gedachten weer allemaal met me meegereisd naar onze ni-

ños en door de komende weken mijn belevenissen met jullie te delen hoop ik de kinderen van Inti Huahuacuna ook een beetje dichterbij jullie te brengen. Zonder jullie warme steun zouden wij dit werk niet kunnen doen en ik vind dit dan ook een mooi moment om jullie hiervoor intens te bedanken.

Zaterdag, 1 oktober 2011

Ons eigen geluk hangt af van de glimlach van anderen.

Het begin is gemaakt. Na het versturen van mijn eerste verslag, is het alweer tijd om te gaan lunchen. Samen met Dolores ga ik naar een Peruaans restaurant en binnen een paar minuten zitten we alweer te werken. Ondanks dat we dagelijks mailcontact hebben over het werk, zijn er toch ook veel zaken die we gemakkelijker in een persoonlijk gesprek kunnen bespreken. Al sinds de bouw en opening van ons nieuwe huis merk ik een zorg in Dolores die ze voorheen niet had. Tijdens onze eerste jaren in het buurthuis van Zarzuela had ze altijd wel de zorg dat we van de ene op de andere dag uit het buurthuis gezet konden worden, maar toch voelde dit voor haar anders. Door mijn vragen komt Dolores er achter dat het nieuwe huis enerzijds een droom is die werkelijkheid is geworden, maar anderzijds voelt het hebben van dit huis als een grote verantwoordelijkheid, als een druk waar ze nog niet goed mee weet om te gaan.

Een vruchtbare lunch met Dolores en Flor.

Voor het eerst sinds al die jaren dat we samen dit werk doen maakt ze zich zorgen over de toekomst van Inti Huahuacuna. Spontaan schiet ik in de lach, want dit is de omgekeerde wereld. Jaren heb ik erover gedaan om net als de Peruanen te leren dat het geen zin heeft om je vandaag zorgen te maken over iets wat mañana, morgen,

misschien niet eens gebeurt. En nu zit ik hier tegenover een rasechte Peruaanse, die zich zorgen maakt over mañana, over de toekomst. Maar onmiddellijk geef ik haar aan dat ik haar zorg heel goed begrijp, want heel diep van binnen draag ook ik deze verantwoordelijkheid altijd met me mee. Er ontspint zich een prachtig diepgaand gesprek, wat meteen de toon zet voor de rest van mijn werkverblijf hier. Dit is nu precies het punt dat ik op mijn doellijst heb staan. Samen met Dolores en het Peruaanse bestuur wil ik kijken naar het voortbestaan en de toekomst van Inti Huahuacuna Cusco.

Op maandag is het dan eindelijk zover en ga ik onze niños weer ontmoeten. Wat is het weer heerlijk om ons huis binnen te komen. De spontane omhelzingen en de vrolijke lach van onze kinderen maakt me altijd ontzettend gelukkig, geven me het gevoel weer thuis te komen.

De opvang bij Inti Huahuacuna voelt als een feest.

Men zegt wel eens dat je eigen geluk afhangt van de glimlach van anderen, en bij het zien van de koppies van onze kinderen voel ik dat dit voor mij echt zo is. De warme, vrolijke lach van de kinderen van Inti Huahuacuna is goud waard. Ik voel me zo intens tevreden en gelukkig als ik met de kinderen in gesprek raak, als ik zie hoe onbevangen ze me komen knuffelen en hoe vrolijk ze rondhollen, dat ik onmiddellijk weer weet waarom ik dit werk doe. Daarna volgt de begroeting met het team en de kennismaking met een paar nieuwe teamleden. Ik voel gelijk dat er een goede sfeer hangt in het project, dat het team goed op elkaar is ingespeeld en dat ik meer dan welkom ben om weer een kleine twee maanden deel uit te maken van het geheel. Wat ben ik toch een bevoorrecht mens dat ik dit werk kan en mag doen!

Marije en Dolores bekijken het ontwerp voor de muur.

Laat in de middag komt een kunstschilder naar ons project. Een Nederlandse vrijwilligster, Marije, is vanaf september ons team komen versterken en als werkplan heeft zij bedacht dat ze tezamen met de kinderen de muren van ons sportveldje gaat schilderen. Ze heeft hiervoor een mooie donatie weten te bemachtigen, waarvan we de verf en de hulp van een kunstschilder kunnen betalen. De muren zitten vol vieze balafdrukken en het geheel ziet er heel troosteloos uit. Tezamen bespreken we de mogelijkheden en we vertellen hem dat we graag het hele levensverhaal van Inti Huahuacuna op de muren willen schilderen. We zijn ontzettend benieuwd hoe hij ons plan gaat uitwerken!

Joselyn met haar moeder en zusje.

Woensdag komt een moeder haar dochtertje Joselyn van 7 jaren ophalen. Ze heeft een baby van 6 maanden bij zich, die ze al lopend buiten in de kou de borst geeft. Ze vertelt ons dat haar man met de Peruaanse zoon is vertrokken en haar zonder een sole heeft achtergelaten. Ze kan de huur van het kamertje waarin ze wonen niet betalen en dreigt op straat gezet te worden. Ze heeft geen

werk en kan haar kinderen niets te eten geven. Ze is ten einde raad. Dit zijn altijd heel lastige dilemma's voor ons. We kunnen niet ook alle problemen van de vaders en moeders oplossen. Toch zegt mijn gevoel dat we deze moeder een steuntje in de rug moeten geven. Als zij niets te eten heeft, zal ze ook geen borstvoeding meer kunnen geven en gaat deze baby het niet redden. Vanaf het begin van mijn werk met deze kansarme kinderen, met dit Peruaanse volk, is het mij helemaal duidelijk dat onze vooruitgang er niet van afhangt of we meer kunnen toevoegen aan de rijkdom van mensen die al veel hebben, maar of we voldoende kunnen geven aan diegenen die te weinig hebben. We spreken met de moeder af dat we eerst bij haar thuis komen kijken, om meer zicht op haar situatie te krijgen. We zijn zeer onder de indruk van de erbarmelijke omstandigheden waaronder zij en haar kinderen wonen en besluiten voor 1 maand dagelijks een maaltijd voor het gezin te betalen in de gaarkeuken van de Gemeente. In die maand moet ze op zoek gaan naar werk, want ze zal zelf de verantwoordelijkheid voor haar gezin moeten gaan dragen.

Donderdag besteden we aan het uitpakken van alle dozen met materialen, die ik vanuit Uden naar Cusco heb gestuurd, en in mijn koffers heb meegenomen.

Profe Jaime en Dolores pakken de dozen uit.

Elk jaar is het net Sinterklaas als we de mooie knutselspulletjes van mijn schoonzusje Gerdie uitpakken. Dolores en ik doen dit tezamen met Profe Jaime, de verantwoordelijke voor het knutsel-lokaal, zodat ik alle uitleg van Gerdie erbij kan geven. Jaime straalt bij het zien van al deze mooie materialen en voorbeelden, en dankzij Gerdie hebben we met deze prachtige knutsel-

spullen voorlopig weer geen kind aan onze kinderen.

Zaterdag, 8 oktober 2011.

We moeten alle mensen dankbaar zijn, die het vuur in ons weten te ontsteken.

Soms is het net alsof we spreekuur houden op ons kantoor. Maandagochtend begint de dag met een bezoek van onze student Richard. Hij weet dat ik inmiddels in Cusco ben en vol trots komt hij vertellen dat hij is afgestudeerd.

Richard toont ons vol trots zijn diploma.

Het is echt geweldig wat deze jongen heeft gepresteerd. Vier jaar geleden is hij dankzij een Nederlandse donatie aan een studie begonnen, die gelijk is aan de Hogere Hotelschool in Nederland. Ondanks dat zijn vader jong is overleden, zijn moeder ver buiten Cusco een nieuw leven heeft opgebouwd met een andere man, en alle tegenwerking van zijn broers, heeft hij deze studie volbracht. We zijn zo ongelofelijk trots op Richard!

De volgende dag komt Richard ons het geweldige nieuws vertellen, dat hij al een baan in een hotel heeft gevonden als assistent van de manager. Als dank heeft Richard een brief geschreven, die ik graag met jullie wil delen:

"Hallo lieve mensen in Nederland, Met een warme groet wil ik jullie allen bedanken voor al jullie steun van de afgelopen jaren en wil ik jullie vol trots vertellen dat ik ben afgestudeerd. Zonder jullie steun had ik dit belangrijke doel in mijn leven nooit bereikt. Zoals ik jullie al in mijn eerdere verslagen schreef waren het zware jaren voor mij, maar ik heb me altijd vastgehouden aan de woorden van Profe Marianne: "Als je echt iets wilt, kun je het!". En ik wilde het en had de kracht om het te volbrengen. Elk stu-

diejaar was een uitdaging, dat ik goed moest volbrengen en ieder jaar werd het zwaarder. Maar gelukkig had ik vrienden zoals jullie, die me niet alleen financieel steunden, maar die me ook stimuleerden om de kansen die het leven me bood met twee handen aan te nemen.

Iedereen heeft in zijn leven iemand nodig die hem steunt, die er voor hem is, om onze dromen te realiseren. Mede dankzij jullie steun heb ik mijn grootste droom verwezenlijkt en ik hoop dan ook dat jullie het mij niet kwalijk nemen dat ik jullie vraag door te gaan met diegenen te steunen die, net als ik, jullie steun zo hard nodig hebben. Ik beloof jullie dat ik zal blijven knokken voor een goede toekomst. Ik ben jullie eeuwig dankbaar en op een dag hoop ik jullie allen ooit te leren kennen, om jullie persoonlijk te kunnen bedanken.

Een dankbare warme omhelzing, Richard".

Ik bedank op mijn beurt hem, want hij heeft ook mij veel gegeven. Hij en de niños van Inti Huahuacuna hebben in mij het vuurtje aangestoken, dat al vanaf mijn jeugd smeulde, en hier ben ik hem en de niños eeuwig dankbaar voor. Al van jongs af aan wilde ik ontwikkelingswerk doen. Vaak verliezen we in de loop der jaren bij het ouder worden beetje bij beetje ons idealisme. Langzaam dooft het vuur, want idealisme is mooi, maar vaak ook erg lastig. Door mijn werk met deze kinderen heb ik opnieuw geleerd dat je nooit 'nooit' moet zeggen, want als je echt iets wilt kun je het. Nadat Richard weg is neem ik even de tijd om dit prachtige moment goed tot me door te laten dringen. Er is weer een van onze jongens afgestudeerd!! Ik denk aan mijn woorden toen ik het eerste jaar naar Peru vertrok. Iemand vroeg mij toen wat ik dacht hier te gaan bereiken. Ik herinner me dat ik toen heb geantwoord dat ik al heel blij zou zijn als een van deze niños zich na 10 jaren zou herinneren, dat ooit een Nederlandse 'grijze duif' zijn snottebelleke heeft afgeveegd. Nooit had ik toen durven dromen, dat we dankzij de warme steun van velen op zo'n prachtige wijze deze kinderen een toekomst zouden kunnen bieden. Dit is echt een gouden kroon op ons werk en dit raakt me diep.

De rest van de dag geniet ik nog intenser van het werk met onze kinderen. Ondanks dat ik weet dat we deze kinderen al veel geven door hen dit

veilige huis, deze aandacht en zekerheid te bieden, heeft het afstuderen van Richard mij heel duidelijk laten voelen dat we dus echt nóg meer kunnen dan we gehoopt en gedacht hadden. Zo denkt de kleine Hector hier ook over.

Hector probeert geconcentreerd zijn huiswerk te maken.

Dolores heeft Hector aan mij voorgesteld met de woorden dat hij het liefste kind van Inti Huahuacuna is. Met vragende ogen kijkt hij eerst naar Dolores en daarna stelt hij zich met een stralend gezicht aan mij voor. Ik maak een praatje met hem en na ons gesprek holt hij achter Dolores aan. Met argwaan in zijn oogjes vraagt hij aan haar waarom ze tegen Profe Marianne zei, dat hij het liefste kind van Inti Huahuacuna is. Dolores antwoordt hem dat ze dit zei omdat ze hem erg lief vindt. Wederom kijkt hij haar vragend aan, hij draait zich om en loopt weg, om vervolgens weer naar haar terug te rennen, haar vol vertrouwen aan te kijken en te zeggen dat hij echt in de toekomst zijn best gaat doen om het liefste kind van heel Inti Huahuacuna te zijn. Je ziet hem denken, hij knikt nogmaals bevestigend en zegt heel voldaan: "Si, dat ga ik proberen".

Hector is een druk, en soms zeer agressief, kereltje. Profe Mendel heeft zijn handen vol aan hem, want hij is vaak ook agressief richting het team en de andere niños. Zijn vader komt om de haverklap naar Inti Huahuacuna om met ons te praten, want op school wil men inmiddels Hector vanwege zijn agressieve gedrag niet meer binnen laten. De vader vertelt ons dat zijn vrouw hem en haar kinderen in de steek heeft gelaten. De vader wil zeker wel voor zijn kinderen zorgen, maar hij heeft voor het eerst sinds jaren een baan kunnen vinden als vrachtwagenchauffeur. Daarom komt hij vragen of wij niet hele dagen voor zijn zoon-tje Hector kunnen zorgen, tot hij thuiskomt van zijn werk. Nee, helaas, dat kunnen we niet. We begrijpen zijn probleem, maar ik leg hem uit dat juist in deze tijd, nu zijn vrouw haar kinderen in

de steek heeft gelaten, zijn kinderen hem als vader hard nodig hebben.

Een stralende Jonnier, samen met Profe Dolores.

Na een lange tijd van afwezigheid komt op woensdag de kleine Jonnier weer bij ons binnenhollen. Vol enthousiasme stort hij zich op Dolores en vertelt dat hij helaas een tijd niet heeft kunnen komen, omdat hij met zijn vader en broertjes en zusjes naar de jungle is geweest. Veel families hier in Cusco wagen regelmatig de gok om een bestaan op te gaan bouwen in Puerto Maldonado, maar ook daar is nauwelijks werk te krijgen en zijn de kosten van het levensonderhoud nog hoger dan in Cusco. En net zo vaak komen ze na enkele maanden berooid weer terug uit de jungle, geen stap verder dan toen ze uit Cusco vertrokken. Eigenlijk is de geschiedenis van Jonnier gelijk aan die van Hector. Ook zijn moeder heeft het gezin in de steek gelaten en ook pa heeft geen tijd om voor zijn kinderen te zorgen. Met als gevolg dat ook Jonnier niet naar school gaat, omdat zijn vader deze verantwoordelijkheid niet op zich neemt.

We hebben serieuze gesprekken met de vader gevoerd en gezegd dat zijn kinderen hier meer dan welkom zijn, maar dat hij wel moet gaan regelen dat de kinderen naar school gaan. Vandaag komt Jonnier dus weer binnenlopen, met zijn vader in zijn kielzog. Dolores staat met zijn vader te praten en in zijn bijzijn fluistert Jonnier Dolores in haar oor, dat ze niet moet vergeten te zeggen dat zijn vader hem naar school moet laten gaan. Het is zo intens triest dat een kind zo graag naar school wil, maar door toedoen van de ouders deze kans niet krijgt. Ik ben er echt van overtuigd dat onderwijs ook een belangrijk middel is om de maatschappelijke ongelijkheid in persoonlijke- en sociale ontwikkelingskansen te verminderen. Dit is voor mijn gevoel ook de

reden waarom de kinderen van Inti Huahuacuna zich vaak tweederangsburgers voelen in hun eigen land. En dit maakt dat we er zeker ook voor gaan knokken, dat deze kleine Jonnier weer naar school zal kunnen gaan.

Als we 's avonds gezamenlijk in het donker naar huis lopen komen we onze jongens Jonathan en Cristian met hun moeder tegen. Zodra de moeder me ziet vertelt ze me dat ze Nederland heel dankbaar is voor de steun die zij, en haar zoons, krijgen en dat wij met onze steun haar haar leven hebben teruggeven. Maar haar ogen en haar gezicht spreken een heel andere taal. Ik kan zien dat ze gehuild heeft en dat het niet goed met haar gaat. Deze moeder is een geweldige moeder en echt een zeer krachtige vrouw, die de kost voor haar kinderen verdient door dagelijks met haar trekkar vol groente en fruit door de straten van Cusco te trekken.

Cristian met op de achtergrond zijn moeder.

Op onze vraag waarom ze er zo verdrietig uitziet, begint ze te huilen. Ze vertelt ons dat de Politie haar geschopt en geslagen heeft en haar trekkar met al haar tomaten en fruit heeft afgepakt. Wat ik heb intens met deze moeder te doen. We kunnen nu niets voor haar betekenen, en dit betekent dat ze de komende weken weer geen inkomsten heeft. Ze mag pas over twee weken haar trekkar bij de Politie komen ophalen, tegen betaling van een boete. En dit betekent dat al haar groente en fruit allang verrot zijn, of door de Politie opgegeten.

Op vrijdag komt de kleine Jonnier met een stralend gezicht binnen stormen in een schooluniform, dat hem 6 maten te groot. Wat is hij trots! Hij struikelt bijna over zijn eigen woorden en veel te lange broekspijpen en vertelt ons dat zijn

vader, dankzij de gesprekken met Profe Dolores en Profe Marianne, naar een school is gegaan en hem daar heeft ingeschreven.

Een trotse Jonnier, klaar om naar school te gaan.

↪ Middags komt ons boekhoudertje, Sr. Alberto, de boekhouding controleren. Al jaren werken we met hem samen. Dit weet hij mooi te verwoorden door te zeggen, dat hij onlangs nog een oude foto gevonden heeft waar hij en ik samen op staan.

Sr. Alberto en Flor controleren de boekhouding.

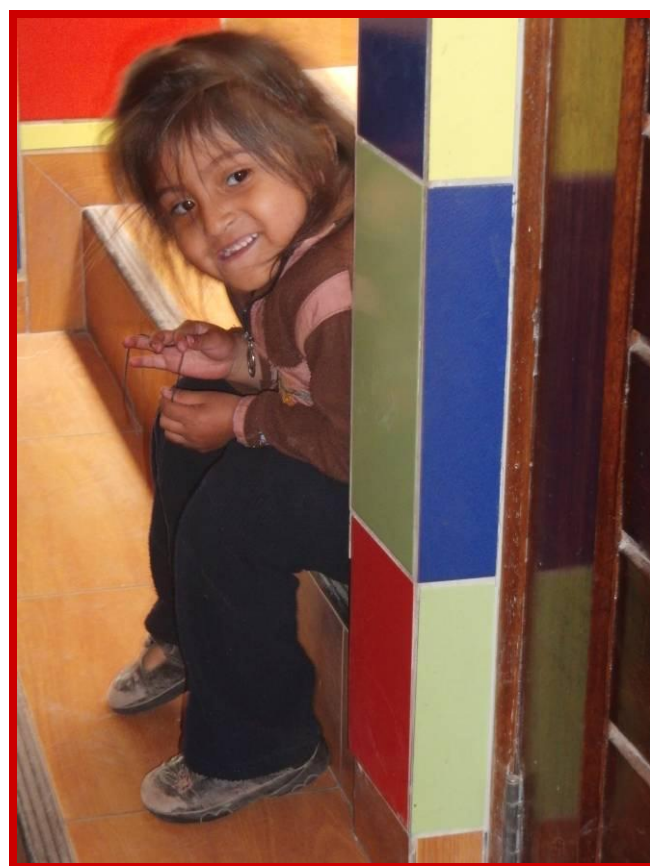
Met pretogen zegt hij dat hij op die foto echt nog een *-muchacho*'s, een jongeman, en ik zeg hem niet te willen weten hoe hij vindt dat ik er op die

foto uitzie. Hij lacht nog harder en zegt keurig dat ik uiteraard in al die jaren niets veranderd ben. Als ik daarop de wens uitspreek dat hij hopelijk een beter oog voor onze boekhouding heeft, buldert hij van het lachen naar het kantoor-tje van Profe Flor om zijn wekelijkse financiële klus te gaan klaren.

Zaterdag, 15 oktober 2011.

Vertrouwen komt te voet en gaat te paard.

Zoals elke ochtend komt ook op maandag de 4-jarige Delia ons met een stralend gezichtje *buenos días* zeggen. Ze praat nog erg weinig voor haar leeftijd en komt steevast, weer of geen weer, zonder sokjes en regelmatig zelfs zonder schoentjes bij ons binnenhollen.

Ons vaste klantje Delia.

Ook deze maandagochtend komt ze in de stromende regen zonder sokjes binnenlopen. Als ik haar vraag of ze geen koude voetjes heeft zegt ze met een serieus gezichtje dat ze geen sokjes aantrekt, omdat ze dan ook niet nat kunnen worden in de regen. Ja, en tegen deze logica heb ik niets in te brengen.

↪ Middags komt een van onze meisjes, Marita, huilend naar me toe met een stel papieren in haar hand. Het blijkt een aangifte van de politie te zijn. Snikkend vertelt ze me dat zij, en al haar

halfbroers en zussen, aangifte bij de politie hebben gedaan van mishandeling door hun (stief)vader. Te pas en te onpas slaat hij hen en hun moeder, en de rechter heeft hem een straatverbod opgelegd. Als hij zich toch in hun buurt waagt, moet hij een hoge boete betalen. Deze strafmaatregel heeft de rechtbank al ruim 4 maanden geleden opgelegd, en toch woont deze (stief)vader nog steeds hoog en droog bij hen in huis en alles wat hem niet aanstaat slaat hij er met harde hand uit. Marita kijkt me heel hoopvol aan en vraagt of ik het niet bij haar thuis kan komen regelen dat haar stiefvader wordt buitengezet. Wat vind ik het moeilijk om tegen haar te zeggen dat ik haar hier niet mee kan helpen. Hun zaak ligt al bij de politie, de rechtbank is op de hoogte, en alle sociale instanties zijn er al mee gemoeid en dit betekent dat het uit onze handen is.

Marita is een trouwe steun voor Profe Jaime.

De ogen waarmee ze me aankijkt, om vervolgens haar gezicht af te wenden en weg te lopen, snijden door mijn ziel. Ik voel dat ze al haar hoop op mij had gevestigd, dat ik dit wel even voor haar zou komen regelen, en ook ik laat haar in de steek. Dat is wat ik hier zo vaak bij onze niños merk, dat het hen zoveel moeite kost om hun levensverhaal met iemand te delen. En als ze dat eenmaal gedaan hebben, denken ze dat je alles voor ze kunt oplossen. Als me ooit duidelijk geweest is dat vertrouwen te voet komt en te paard gaat, dan is het hier!

En als het op vrijdag tijd is om de deur van ons opvanghuis te sluiten komt een van onze meisjes, Sandra, nog binnenlopen. Sandra heeft met 16 jaar een dochtertje gekregen, en Guadeloupe is nu 2 jaren. Ondanks al mijn waarschuwendende gesprekken met haar is ze 4 maanden geleden weer

moeder geworden van een dochtertje. Ze geeft aan grote problemen te hebben, waar ze alleen niet uitkomt. We zullen opnieuw diepgaande gesprekken met haar moeten gaan voeren over het waarom ze steeds in dezelfde valkuil trapt.

De jonge moeder Sandra met haar dochtertjes.

Ik weet dat mijn gesprekken met haar niet gemakkelijk zullen worden. Maar Sandra heeft laten zien dat ze echt hard knokt om haar studie te volbrengen, die ze uit een donatie van Inti Huahuacuna krijgt aangeboden. En daarom blijf ook ik samen met haar knokken en hopen op een beter leven voor haar. Laatst las ik dat je wanhoop niet kunt genezen als iemand daar troost in vindt. Dit klopt helemaal! Maar aangezien ik zie dat Sandra geen troost vindt in haar wanhoop, maar hier op een of andere manier bovenuit wil zien te komen, hoop ik echt intens dat wij haar hierbij tot steun kunnen zijn.

Zaterdag, 22 oktober 2011.

Onze toekomst is gebouwd op de keuzes die we vandaag maken.

Als ik op zaterdag klaar ben in het Internetcafé ga ik mijn vaste winkeltjes bezoeken, om te kijken of ze dit jaar nog iets nieuws onder de zon hebben voor mij. Het is altijd bijzonder om te zien hoe blij deze winkeliers zijn om me weer te zien. En natuurlijk besef ik dat dit is omdat ik een klant ben, maar ik voel dat dit zeker ook is omdat zij hun verhaal even kwijt kunnen. Net als de ouders van onze kinderen heeft ook iedere marktverkoper hier zijn eigen levensverhaal, zijn eigen problemen en verdriet. Maar wat ik hier vooral vaak zie is dat zij zó gewend zijn aan het hebben van problemen en verdriet, dat dit een deel van hun leven is geworden. Terwijl voor mij niets blijvend is. Problemen zijn er om aangepakt en opgelost te worden, en als ik hen dit vertel zie

je licht in hun ogen komen. Alsof er een wereld voor hen opengaat.

De straatverkopers van Cusco.

Hier hebben ze nog nooit aan gedacht, dat je niet hoeft te berusten in je lot en jezelf niet hoeft te verliezen in je ellende, maar dat je er ook tegen kunt knokken. Onze toekomst is gebouwd op de keuzes die we vandaag maken, dus wil je iets veranderen begin er dan vandaag mee. Maar ik heb het gevoel dat de marktverkoper waar ik dit vandaag mee bespreek nog iets meer tijd nodig heeft, dus gok ik erop dat we het hier volgend jaar nog wel een keertje over zullen hebben.

Het rustgevende effect van Jantina.

Maandag begint het echte Peruaanse leven van de vrijwilligster Jantina. Ondanks dat het haar eerste week is dat ze met onze niños werkt, heeft ze wel gelijk een heel rustgevend effect op de kinderen. Als zij ziet dat een van de kleintjes enkele knutselmaterialen in zijn mondje stopt, omdat hij denkt dat het snoepgoed is, pakt Jantina hem op om hem uit te leggen dat dit niet om op te eten is. Ze heeft hem nauwelijks een minuut in haar armen en hij valt als een blok in slaap. Tezamen leggen we hem in het poppenbedje in het spelletjeslokaal, waar hij rustig zijn roesje kan uitslapen.

De muurschildering van Marije vordert gestaag, en wordt werkelijk prachtig. Beetje bij beetje komt op onze muren het levensverhaal van Inti Huahuacuna tot leven, en dat geeft een heel vrolijke uitstraling aan ons sportveldje.

Marije en de niños genieten van het pingpongspel.

Dit in combinatie met de uitgelaten wijze waarop de kinderen genieten van de nieuwe pingpongtafel is voor ons een lust voor het oog. Het is zo heerlijk om te zien hoe de kinderen zich uitleven en je ziet ze groeien in hun spel. Dit geschenk van Marije heeft echt nieuw leven in ons huis gebracht en het is dan ook een schot in de roos.

Ook donderdag komt er weer een moeder binnenlopen, met haar zoon Alvaro. Zij is een alleenstaande moeder en verkoopt eten op de markt. Alvaro heeft op school problemen met wiskunde en hij durft zijn vinger niet meer op te steken. Steeds als hij zijn vinger opsteekt zegt de onderwijzer dat hij geen vragen meer hoeft te stellen, want dat hij toch te stom is om het antwoord te begrijpen. Wat een diplomatie! Een groter ontmoedigingsbeleid heb ik nog nooit gezien! Alvaro wordt volgende week 12 jaar.

Alvaro vult zijn inschrijfformulier in.

Om het gezin te steunen werkt hij op zaterdagen als kaartjesverkoper in een bus en verdient hiermee 7,50 euro per maand. Vol trots vertelt hij dat hij van zijn eerste zelf verdiende centjes eten voor zijn moeder heeft gekocht. Op zondagen helpt hij haar met het schoonmaken van het kamertje waarin ze wonen, en doet hij de was. Altijd weer sta ik versteld over de verantwoordelijkheden die deze kinderen op zo'n jonge leeftijd al dragen. Alvaro gaat gelijk naar de bibliotheek en begint aan zijn huiswerk. Als hij zijn huiswerk af heeft zie ik dat hij Profe Josefina aan het helpen is met het schoonmaken van ons huis. Ik zie dat dit hem goed doet, en als ik hem later uitgelaten met de andere kinderen zie pingpongen weet ik dat deze jongen zijn plek bij ons wel gaat vinden.

Een heerlijke voedzame warme maaltijd.

Tussen de bedrijven door zijn Dolores, Flor en ik volop in gesprek over de toekomst van Inti Huahuacuna. De toekomst van deze minderbedeelde kinderen staat voor ons voorop. Overal in de kranten en op TV in Nederland wordt tegenwoordig gepraat over globalisatie. Wat ik daar

van hier in Peru merk is, dat in een geglobaliseerde wereld wederzijds begrip voor verschillen de enige manier is om als mensheid te overleven. Het gaat erom uit te vinden op welke punten je elkaar kunt vinden, waar de angsten en de vooroordelen zitten, te communiceren over verschillen, zodat het wantrouwen afneemt en het vertrouwen en de nieuwsgierigheid toenemen. Zoeke naar overeenkomsten en de verschillen vieren is de enige manier om een project als Inti Huahuacuna te laten voortbestaan en te doen groeien. En wat geeft het me een goed gevoel als ik zie dat Dolores en Flor tijdens onze gesprekken nieuwe energie krijgen, enthousiast worden en aangeven er helemaal voor te willen gaan.

Vandaag is het alweer vrijdag en als ik op deze week terug kijk voel ik me helemaal blij en tevreden. Profe Mendel gaat met de schooljuf praten van de broertjes Octavio en Marco.

Octavio en zijn broertje Marco.

Octavio ziet er zo verwaarloosd uit, en straalt zoveel eenzaamheid uit, dat ik me afvraag of hij wel daadwerkelijk dagelijks naar school gaat. Gelukkig komt Mendel terug met het goede nieuws dat beide broertjes trouw naar school komen, en dat zij dankzij de steun van Inti Huahuacuna een van de weinige leerlingen in de klas zijn die dagelijks hun huiswerk af hebben. Octavia en Marco zijn door hun ouders in de steek gelaten en de juf geeft aan dat er zo nog zeker meer dan 20 kinderen in dezelfde eenzame situatie bij hen op school zitten.

Het is niet te geloven, maar 's middags staat de juffrouw met een groepje kinderen bij ons op de stoep en vraagt om een rondleiding. De kinderen komen helemaal tot leven bij het zien van ons opvanghuis en ik heet hen meer dan welkom bij

Inti Huahuacuna. Dit zijn echt dingen die mijn dag helemaal goed maken, want voor deze kinderen doen wij ons werk.

Zes nieuwe Inti Huahuacuna klantjes.

Zaterdag, 29 oktober 2011

Wees niet bang om langzaam voorwaarts te gaan, wees alleen bang om stil te staan.

Wat doet het me goed als ik maandagochtend zie dat het hele groepje kinderen, dat vorige week ons opvanghuis bezocht heeft, naar Inti Huahuacuna is gekomen. Dit zijn allemaal kinderen die door hun ouders in de steek zijn gelaten, en die afhankelijk zijn van oudere broers of zussen, of van een familielid. Bloedserius zitten ze in de bibliotheek hun huiswerk te maken, om zich daarna lekker te gaan uitleven in het knutsellokaal of in het spelletjeslokaal. Dit zijn voor mij echt de mooiste momenten van mijn werk hier, te weten dat we deze kinderen veiligheid kunnen bieden en dat we hen een beetje op weg kunnen helpen in deze voor hen zo moeilijke wereld.

De nieuwe kinderen genieten in het spelletjeslokaal.

Als ik dinsdag tijdens de lunchpauze naar de stad loop kom ik Marisol tegen, de moeder van San-

dra. Ik nodig haar uit om samen een kopje thee te gaan drinken, zodat ze haar verhaal even kwijt kan. Als ik voor iemand bewondering heb, dan is het voor deze moeder. Voorheen verkocht Marisol spullen op straat tot ver na middernacht en nam dan haar jongste dochtertje Lesley mee. Ze vertelt me dat ze uit haar gesprekken met mij vorig jaar heel goed begrepen heeft, dat het niet goed was om met haar dochtertje tot zo laat over straat te zwerven. Dit doet ze sindsdien dan ook niet meer. Daarom gaat ze nu iedere dag om 04.30 uur de deur uit om bij het ziekenhuis broodjes en frisdrank te verkopen, zodat ze 's avonds thuis kan zijn bij haar kinderen. Jaar in jaar uit sleept ze zich door de straten van Cusco om als alleenstaande moeder de kost voor haar gezin te verdienen, en dan is spontaan haar 16 jarige dochter Sandra zwanger. Binnen 2 jaar tijd wordt ze twee keer oma, en ze zegt heel eerlijk dat het haar soms boven haar hoofd groeit. Ze wonen met z'n allen in één kamertje, en ze heeft al drie maanden huurachterstand. Sandra neemt als tienermoeder soms te weinig verantwoordelijkheid voor haar dochtertjes en dit doet haar groot verdriet. Met wanhoop in haar ogen kijkt ze me aan en vraagt me hoelang ze nog moet knokken om ooit een beetje geluk in haar leven te mogen ervaren? Volgens de psycholoog Maslow is geluk vooral een kwestie van de mate waarin aangeboren behoeften worden bevredigd. Hij maakte hier de inmiddels bekende piramide van, met een hiërarchische ordening van behoeften. In eerste instantie moeten onze 'gebrekbehoefte' worden bevredigd, zoals de behoefte aan eten, veiligheid en sociaal contact. In tweede instantie pas de groei behoeften, zoals het verlangen naar persoonlijke ontwikkeling. Volgens die theorie zijn de bronnen van ons geluk in de loop van de geschiedenis niet wezenlijk veranderd. En het klopt dus dat de westerse mens in de afgelopen eeuwen alsmaar gelukkiger is geworden, door de betere welvaart en levensomstandigheden, een goede gezondheidszorg en een grotere veiligheid. Economische recessies komen dan ook harder aan in arme landen. Marisol knokt nog steeds dag en nacht voor haar 'gebrekbehoefte' en het kan niet anders dan dat zij nog weinig geluksgevoel kan ervaren. De enige troost die ik Marisol kan geven is, dat ik al veel gesprekken met Sandra heb gehad en haar daarin heel duidelijk gewezen heb op haar verantwoordelijkheden als moeder. Dat Sandra ook verplicht is een bijdrage te leveren aan het gezin, want dat het niet zo kan zijn dat haar moeder er

nu twee kinderen bij heeft. Ik meen het zeer oprecht als ik Marisol de complimenten geef over de wijze waarop ze al die jaren al knokt voor een beter bestaan voor haar kinderen.

Marisol, de moeder van Sandra, Andres en Lesley.

Ik zeg haar dat ze er niet bang voor moet zijn dat ze maar langzaam vooruit gaat, dat ze alleen bang zou moeten zijn als haar leven stil zou staan. Ze heeft het al voor elkaar gekregen om niet meer 's nachts de straat op te hoeven, haar baantje bij het ziekenhuis geeft haar al wat vastigheid en haar kinderen doen het erg goed op school. Zelfs Sandra behaalt goede resultaten op het opleidingsinstituut, ondanks dat ze nog 2 kinderen aan de borst heeft. Dit zijn haar verdiensten, omdat zij als moeder er altijd voor haar kinderen is geweest en door hard werken deze basis aan haar kinderen heeft kunnen bieden. Ze pakt me bijna in een wurggreep en bedankt me huilend voor het feit dat ik deze tijd voor haar heb uitgetrokken. En met nieuwe moed en kracht gaat ze weer de straat op.

Soms zijn er dagen dat er volop actie in ons huis is, en dan bedoel ik niet de actie waar we blij mee zijn. Ook vandaag is zo'n dag. Zo her en der worden er klappen uitgedeeld, en Yens meent het zich te kunnen veroorloven dat hij de meisjes tegen hun billen mag patsen. En onze dametjes zijn ook niet van gisteren, en maken hier een echt Zuid-Amerikaans drama van. Dit gedrag kunnen we op geen enkele manier tolereren en Profe Mendel neemt Yens mee naar zijn kantoor-tje om met hem te praten. In eerste instantie vertelt Yens een levensverhaal waar iedereen van droomt. Zijn ouders zijn niet gescheiden, moeder kan helaas geen werk vinden, maar vader heeft regelmatig werk in de bouw en door de hulp van Inti Huahuacuna kan hij naar school. Als je hem

zo hoort zit je te wachten op de woorden "en hij leeft nog lang en gelukkig". Tot Mendel doorvraagt en hem confronteert met het feit dat hij altijd ruzie zoekt met kinderen en dat hij de meisjes slaat. Beetje bij beetje zie je Yens kleiner worden en heel stilletjes lopen de tranen over zijn wangen. Als Mendel belooft dat hij absoluut tegen niemand zijn verhaal zal vertellen, wil hij heel graag met hem praten. Hij vertelt dat zijn vader niet alleen hem, maar ook zijn moeder en zijn broers en zusjes mishandelt. Vaak weet Yens niet eens de reden waarom zijn vader hem zo hard slaat, maar blijkbaar weet zijn vader wel altijd een reden te vinden.

Profe Mendel praat met Yens.

Het wordt een lang gesprek met deze jongen, en ondanks dat we geraakt zijn door zijn verhaal, zijn we met handen en voeten gebonden aan onze belofte aan Yens. Willen we hem kunnen steunen en begeleiden, mogen we zijn vertrouwen niet beschamen. Hopelijk kunnen we door middel van gesprekken zijn gedrag wat corrigeren. En het loont zeker ook de moeite om een gesprek met de meisjes aan te gaan, om ook hen te wijzen op hun uitlokkende gedrag richting de jongens. Mendel plant voor a.s. vrijdag een gesprek in met onze kinderen, om samen met hen naar hun gedrag te kijken.

's Middags werken we gezellig met z'n allen aan onze decemberklus en ik sluit de week af met het maken van een heerlijk kopje cup a soup voor het hele team. Met open mond staat Mendel te kijken hoe ik binnen één tel voor elk wat wils 'kook', van tomatensoep tot kippen- of aspergesoep. Als ik aan Mendel vraag of hij mijn soepie lekker vindt, kijkt hij in zijn mok en mompelt 'interessante'. Waarop ik nogmaals vraag of hij het lekker vindt. Wederom kijkt hij in zijn mok

en mompelt 'muy interesante, heel interessant'. Om vervolgens na een paar happen met een stralend gezicht te zeggen dat ik nog vaker mag koken.

Zaterdag, 5 november 2011

Bijna alles wat je doet is onbelangrijk, maar het is wel erg belangrijk dat je het doet.

Als ik zaterdag na het versturen van mijn weekverslag de stad in ga, duurt het niet lang of de regen valt er met bakken uit. Het is koud en nat, en als het hier eenmaal regent houdt het voorlopig nog niet op. Als ik 's avonds nog steeds regent als ik naar huis ga, besluit ik om niet al mijn vrije dagen in Cusco door te brengen. Ik moet nog terug naar mijn schaakmannetje in Pisac en besluit daar een reisje naar Urubamba aan vast te plakken. In de hoop dat in de Heilige Vallei de zon een beetje voor me zal schijnen. Ik heb me voorgenomen om vanuit Urubamba naar de zoutmijnen van Salineras te gaan wandelen.

Werkende gezinnen in de zoutvlakte van Salineras.

Dit is een prachtige tocht langs de Urubamba rivier en ik geniet met volle teugen. De zon schijnt, de temperaturen zijn aangenaam en een ding is zeker, hier houd ik het wel een paar dagen vol.

Op de terugtocht kom ik langs een nieuw hotel, Tambo del Inka. Toen ik enkele jaren geleden in Urubamba was, was dit hotel in aanbouw. Nu is het klaar, en ik vind dat ik het eindresultaat dan ook even moet gaan bewonderen. De oprijlaan er naar toe is al een genot om te zien en onder begeleiding van een livrei maak ik mijn entree in dit hotel. Op het moment dat ik de prachtige hal binnenstap zie ik nog net mijn zwaar bemiddelde bergschoenen, en mijn afritsbroek, tijd dus om een deftig gezicht te trekken. De livrei vraagt me wat mij naar Peru heeft gebracht. Als ik hem

vertel dat ik vrijwilligerswerk met kansarme straatverkopertjes in Cusco doe vraagt hij of ik even wil blijven, want dat hij me graag wil spreken. Nou, hier heb ik geen enkele moeite mee, want dit geeft me de kans om mijn ogen even goed de kost te geven. Met mijn deftige gezicht tap ik een gratis kopje thee, dat op een tafeltje klaar staat voor alle gasten van het hotel. Ik neem dit mee naar het terras en kijk mijn ogen uit. Ik waan me echt in een andere wereld! Wat een dubbel gevoel, dat tussen zoveel armoede zo'n luxe hotel staat. De livrei vertelt me dat hij zelf in een achterstandswijk in Cusco woont en in zijn wijk zijn zoveel kinderen, die nooit de kans op een toekomst zullen hebben. Hij wil graag van me weten wat voor vrijwilligerswerk ik doe, want wat zou het mooi zijn als ik ook iets voor deze kansarme kinderen in zijn wijk zou kunnen doen, de wijk Almudena.....! Hij kijkt me stomverbaasd aan als ik hem vertel dat ons opvanghuis zich in de wijk Almudena bevindt en dat hij alle kinderen die onze steun nodig hebben, alleen maar de weg naar Inti Huahuacuna hoeft te wijzen. Altijd denk ik dat bijna alles wat ik doe onbelangrijk is, maar door de vraag van deze man zie ik pas hoe belangrijk het is dat ik het wel doe. Ik schrijf voor de livrei de website van Inti Huahuacuna op, zodat hij meer over ons werk kan lezen en ik hoop dat hij de kinderen die onze steun hard nodig hebben de weg zal wijzen naar ons opvanghuis.

Woensdag begint ons leven van alledag weer en gaan we met opgestroopte mouwen aan de slag. Er komt een meisje binnenwandelen en we zien gelijk aan haar gezichtje dat ze een zusje is van onze drukke, levendige, Hector.

Huiswerk maken onder begeleiding van Profe Yovana.

Het meisje vertelt dat haar broertje niet kan komen, maar dat zij daarom maar gekomen is. De vader van dit gezin is heel verantwoordelijk, en

daarom vraagt Dolores of haar vader weet dat zij naar Inti Huahuacuna is gegaan.

Het zusje van Hector kijkt Dolores aan en zegt dat haar vader Hector altijd hard slaat en schopt en dat hij littekens op heel zijn lijfje heeft. We weten niet wat we horen, want we hebben altijd het idee gehad dat deze vader echt zorg heeft voor zijn gezin.

Later op de dag komt Profe Yovana even haar nood bij ons klagen, dat Hector vandaag weer geen kanten uit wil. Maar daar had ze iets op gevonden, ze had hem gevraagd of ze met zijn vader zou moeten gaan praten over zijn gedrag.

Profe Yovana leest de kinderen voor.

Met een stralend gezicht zegt Yovana dat dit een schot in de roos was, want dat hij onmiddellijk van houding veranderde en zijn huiswerk ging maken. Wat Yovana nog niet wist is dat wij weten waarom Hector zo snel het braafste jongetje van de klas werd, toen de naam van zijn vader viel. Achter ieder kind van Inti Huahuacuna gaat een verhaal schuil, en soms denk ik dat we nog niet de helft weten van wat er zich thuis allemaal afspeelt. En misschien maar goed ook.....!

Vrijdag is voor ons een heel bijzondere dag, want vandaag studeert onze student Phersi af. Maar om eerlijk te zeggen wordt dit voor Dolores, Flor en mij een teleurstelling. Gewapend met mijn fototoestel, een cadeautje en een kaart met lieve woorden, vertrekken we vol trots en spanning naar het Opleidingsinstituut Khipu, waar dit heugelijke feit zal plaatsvinden. Phersi is een volhoudertje en komt al vanaf zijn 5 jaren naar Inti Huahuacuna. Hij studeert vandaag af als officiële gids voor toeristen, waar hij jaren hard voor geknokt heeft.

Phersi toont ons vol trots zijn diploma.

Als we bij Khipu aankomen is het al een drukte van jewelste en hoe we ook zoeken, we zien geen Phersi. Vijf minuten voordat de ceremonie begint krijgen we een telefoontje van hem dat hij helaas in Machu Picchu zit. Hij kreeg vandaag spontaan een aanbod om met een groep toeristen naar Machu Picchu te gaan en aangezien hij ook de kosten voor het schrijven van zijn proefschrift moet betalen kon hij het zich niet veroorloven om deze mooie kans te laten schieten. Wat een dubbel gevoel is dit. Enerzijds zijn we echt teleurgesteld dat hij niet eens zijn diploma komt ophalen, terwijl we anderzijds ook begrijpen dat hij inderdaad niet in de positie is om betaald werk aan zijn neus voorbij te laten gaan. Als zijn naam wordt afgeroepen komt er geen mens opdagen, ook niemand van zijn familie, en daarom gaat Dolores naar voren om zijn diploma en medaille in ontvangst te nemen. Maar eerlijk is eerlijk, we gaan met een kater naar huis.

Donderdag, 10 november 2011

Als je zorgt voor de middelen, zal het doel wel voor zichzelf zorgen.

Op maandag hebben we nog een laatste bestuursvergadering ingepland, maar er komt niets van terecht. Eerst komt onze student Phersi met een schuldig gezicht binnen schuifelen om zijn diploma en medaille op te halen, die wij afgelopen vrijdagavond voor hem in ontvangst hebben genomen. Hij krijgt gratis en belangeloos een gesprek met Dolores en mij over het dragen van verantwoordelijkheid, respect hebben voor een ander, en bovenal over je woord houden, een afspraak nakomen. Het is overduidelijk dat hij ons volledig begrijpt en nadat alles is uitgesproken overhandigt hij mij een prachtige brief, met daarin zijn dankwoorden aan de Nederlandse donateurs, die hem al deze jaren gesteund heb-

ben. Tevens bedankt hij ons uit de grond van zijn hart, omdat wij hem geholpen hebben zijn grote droom te realiseren. En dan is het tijd voor een officiële fotosessie, waarop hij vol trots zijn diploma kan laten zien.

Flor de Maria en Marco Antonio in de Calle Almudena.

Als ik 's middags terugloop naar Inti Huahuacuna kom ik onderweg Flor de Maria en Marco Antonio tegen, twee van onze niños die al een jaar niet meer komen. Wat ben ik blij hun kopjes weer te zien! Dit vind ik altijd zo ontzettend jammer, zeker als het kinderen zijn die onze steun hard nodig hebben. Flor de Maria heeft al twee jaar scholing gemist en doordat ze hierdoor geen huiswerk meer hoefde te maken, kwam ze ook niet meer naar ons opvanghuis. Aangezien deze kinderen ruim een uur lopen van Inti Huahuacuna wonen kon de kleine Marco Antonio ook niet meer komen, want zijn moeder wil niet dat hij dit hele stuk in het donker alleen naar huis loopt. Gelukkig is Flor de Maria dit schooljaar weer terug naar school gegaan. Ze zit in groep 8 van de basisschool en gaat in maart naar de middelbare school. Haar broertje gaat naar groep 6. Marco Antonio ziet er nog zwaarder ondervoed uit dan vorig jaar en staat er heel verloren bij. Doordat ze niet meer naar Inti Huahuacuna zijn gekomen hebben ze ook geen eten meer in de gaarkeuken gekregen en dit is duidelijk te zien. Ik vertel hen dat wij hen missen, dat we hen graag willen helpen, maar dat we alleen hulp kunnen bieden aan kinderen die dagelijks naar ons opvanghuis komen. Met vragende ogen kijkt Marco me aan en zegt dat hij nu 's ochtends les heeft en dat hij na de lessen wel alleen kan komen. Flor geeft aan dat zij echt niet kan komen, gezien de problemen thuis. Moeder is een alleenstaande moeder, die een zeer slechte gezondheid heeft. Nu blijkt het laatste jaar el padre

weer met de regelmaat dronken naar huis te komen, en hij zorgt voor veel problemen. Flor voelt het als haar taak om als dochter haar moeder te beschermen. En dan valt de sole bij mij, ook dit is een van de redenen waarom Flor zolang niet naar school is gegaan. Ze durft haar moeder niet alleen thuis te laten. Wat een ongelofelijk verantwoordelijkheidsgevoel heeft dit meisje, en wat een zwaar leven moet dit voor haar zijn. Bij het afscheid zeg ik hen nogmaals dat ze meer dan welkom zijn en Marco antwoordt vol vuur: "hasta mañana, profe; tot morgen"!

Als ik op dinsdag tussen de middag terug loop naar Inti Huahuacuna, loop ik door het meest louche stuk van onze wijk, om hier en daar nog wat foto's te maken. Hier kom ik Cristian tegen, die onderweg is naar zijn moeder. Ik loop met hem mee, zodat ik gelijk even kan vragen hoe het met haar gaat. Helemaal gelukkig vertelt ze me dat ze haar trekkar eindelijk weer terug heeft kunnen kopen bij de politie, en in de brandende zon staat ze haar tomaten warm aan te prijzen.

Tomaten te koop!

Het is deze week eindelijk voorjaar geworden, en het verbaast me dat haar hele trekkar niet vol kant en klare tomatensoep ligt. Ze bedankt me nogmaals voor de geweldige steun die ze heeft ontvangen, want ze kan nu gelukkig haar werk weer goed doen. Wat ben ik hier blij mee, want haar zonen hebben haar zo hard nodig.

Die middag staat tot mijn grote verbazing de kleine Marco Antonio heel verloren bij ons in de hal. Hij is gekomen! We praten een tijdje met hem en schrijven een briefje voor zijn moeder, of ze morgen met ons wil komen praten over de toekomst van haar zoon. Marco is echt een goede leerling, en hij zou met een goede opleiding ooit

in de toekomst dit gezin op een hoger plan kunnen tillen.

Dolores begroet Marco.

Juist als ik woensdag besluit de deur van ons kantoor op slot te doen, omdat ik anders de begroting van 2012 eind volgend jaar nog niet af heb, klopt de moeder van Marco Antonio aan. Net als de moeder van Jonathan en Cristian is ook zij een zeer verantwoordelijke moeder. Ze ziet er niet goed uit, komt zwak en depressief over, maar geeft aan alles op alles te willen zetten om haar kinderen een betere toekomst te bieden. Als de moeder naar huis is praten Dolores, Flor en ik erover hoe we de situatie van dit gezin kunnen verbeteren. De gezinssituatie is erbarmelijk. Moeder kan om gezondheidsredenen al een tijd niet werken. Ze hebben geen licht thuis en dit betekent dat het vanaf 18.00 uur stikdonker is. En er is nauwelijks of geen geld om eten te kopen. Als we Flor de Maria en Marco Antonio daadwerkelijk betere scholing willen bieden, zullen we er ook voor moeten zorgen dat ze betere voeding krijgen. Eerst willen we hen laten onderzoeken in hoe ernstige mate deze kinderen ondervoed zijn, en we zullen ervoor moeten zorgen dat Marco met een bus naar huis kan, zodat hij niet in zijn eentje door het donker hoeft te lopen. Dit alles komt op mijn doelenlijst te staan voor als ik weer terug ben in Nederland. Als de moeder weg is denk ik aan de wijze woorden die Gandhi sprak: "Als je zorgt voor de middelen, zal het doel wel voor zichzelf zorgen". En wat wil ik dit graag geloven, want dit zou betekenen dat als het mij lukt in Nederland de middelen te blijven vinden, Inti Huahuacuna wel voor zichzelf zal zorgen. Dat ons werk zich verder zal ontwikkelen en dus ook het team en onze niños. Mooier kan het niet! Ik kom dan ook weer met veel liefde en plezier terug naar huis, in de hoop

de middelen te blijven vinden zodat dit prachtige doel voor zichzelf kan zorgen.

Vandaag is mijn laatste dag. Van de niños neem ik nooit officieel afscheid, aangezien ik elk jaar terug kom. Met Dolores heb ik al een prachtig afscheidsgesprek gehad en vanavond trakteer ik na het werk het team, Jantina en Marije op een lekker kopje cup a soup, met als toetje een stukje taart. En dan zit het er weer op.

Gisteravond las ik in bed in een boek de volgende toepasselijke woorden, die ik als afsluiting graag nog met jullie wil delen. Geluk bestaat uit drie dingen: iets om van te houden, iets om te doen en iets om op te hopen. Als ik mijn geluk vertaal naar mijn werk met de niños van Inti Huahuacuna, moet ik een heel gelukkig mens zijn, want: ik houd met hart en ziel van deze kinderen, het doen van het werk met onze niños geeft me veel voldoening, een rijk gevoel, en ik hoop intens dat we met jullie steun dit project nog tot in lengte van dagen kunnen continueren!

Vanuit Cusco wil ik jullie ook dit jaar weer intens bedanken voor jullie warme steun. Ik heb een heel waardevolle tijd gehad en hoop jullie spoedig weer in Nederland te ontmoeten. Een lieve Peruaanse dankgroet, mede namens Dolores, het team, de vrijwilligers Marije en Jantina en natuurlijk namens al onze niños.

Marianne.

Mocht deze nieuwsbrief voor u aanleiding zijn om het project Inti Huahuacuna (opnieuw) te steunen, dan kunt u een bijdrage storten op:

***betaalrekening 9233476
ten name van Stichting Inti Huahuacuna,
Land van Ravensteinstraat 31, 5402 EH Uden.***

*Heel veel dank voor uw belangstelling.
Mede namens het bestuur wens ik jullie fijne feestdagen en een voorspoedig 2012.*

Marianne Schepers